

Het Zondagochtend Concert

12 april 2026 - Grote Zaal - 11.00 uur

Philzuid
Tung-Chieh Chuang, dirigent

Storioni Trio:
Bart van de Roer, piano
Marc Vossen, cello
Wouter Vossen, viool

Ludwig van Beethoven
1770-1827

Tripelconcert in C, op. 56 (1804-07)
Allegro
Largo
Rondo alla Polacca

Joseph Haydn
1732-1809

Symfonie nr. 82 in C 'De beer' (1786)
Vivace
Allegretto
Menuetto - Trio
Finale: Vivace assai

Steun ons

Draag bij aan de toekomst van Het Concertgebouw, nu of later.
concertgebouw.nl/steun-ons

ONTDEK MEER

Op concertgebouw.nl/ontdek gaat een wereld voor u open.
U vindt er video's, interviews, verhalen, podcasts, concertregistraties en nog veel meer.

Verwacht in Het Zondagochtend Concert

19 apr - Grote Zaal

Brahms' *Dubbelconcert* door Liza Ferschtman en Ivan Karizna

26 apr - Grote Zaal

Elgars *Enigma-varianties* en Maria Milstein speelt *West Side Story*

3 mei - Kleine Zaal

Trio Milstein Tavenier Viersen speelt Schubert en Mozart

10 mei - Grote Zaal

Familieconcert op Moederdag: Moeder de Gans (6+)

24 mei - Grote Zaal

Dromen van Shakespeare: Mendelssohns *A Midsummer Night's Dream*

De kaartverkoop voor het seizoen 2026-2027 is van start!
Kijk en bestel op concertgebouw.nl/zondag.

Zien we u binnenkort weer terug op zondagochtend?

De volledige concertagenda vindt u op concertgebouw.nl/zondag.

Deel uw concertbeleving op social media! [#concertgebouw](https://twitter.com/concertgebouw)

Het Zondagochtend Concert wordt
elke week door AVROTROS rechtstreeks
uitgezonden op NPO Klassiek.

Ludwig van Beethoven is zó vaak met een kwaai kop afgebeeld dat je je kunt verbazen over de vele lieflijke en vrolijke stukken die hij schreef. Het *Tripelconcert in C*, op. 56 is er één van. En het is extra bijzonder omdat het niet vaak wordt uitgevoerd: je hebt drie topsolisten nodig – vooral de cellopartij is virtuoos – en die moeten hun agenda's op één lijn krijgen. Gelukkig is daar het Storioni Trio, een ensemble dat al dertig jaar bijeen is en dit concert als kers op de verjaardagstaart beschouwt. Beethovens *Tripelconcert* is hun lijfstuk, ook al hebben ze inmiddels een enorm repertoire opgebouwd van zowel klassieke als eigentijdse composities. Daarmee treden ze wereldwijd op, al dan niet met orkest. Daarnaast organiseren ze hun eigen jaarlijkse kamermuziekfestival in Eindhoven. En steeds weer komen ze verrassend uit de hoek, want hun actieradius reikt tot ver buiten het klassieke circuit. Zo staat er binnenkort een concert in een skatehal gepland, in samenwerking met rappers en andere urban kunstenaars. 'Klassiek' is voor hen een rekbaar, levend begrip. Maar de oerklassieke Beethoven behoort nu eenmaal tot het dna van de groep. 'En', zegt cellist Marc Vossen, 'Het Concertgebouw is voor ons net zo leuk als een skatehal.' Beethovens *Tripelconcert*

speelden ze intussen met zo'n vijftig verschillende orkesten. 'Dan merk je dat je vrijer wordt in je benadering, opener. Maar toch ontdekken we nog altijd nieuwe lagen in het stuk. Het blijft een uitdaging – zeker voor de cellist. Ik beschouw het als een soort Himalaya: berg na berg na berg. Beethoven laat de cello niet alleen baspartijen spelen, maar ook vioolachtige melodielijnen. Dat was hoogst ongewoon in zijn tijd. In het slotdeel – een volksdansje in Poolse stijl – heeft dat zelfs een ronduit komisch effect. Ja, Beethovens muziek heeft absoluut humor. En tederheid, want het middendeel behoort tot het warmbloedigste dat hij ooit schreef.' Bij muziek waarin zoveel gebeurt, is loeistrak samenspel belangrijk. 'Op dat vlak hebben wij als vast trio een voordeel. Als je drie solisten kiest die zelden of nooit samenspelen, krijg je een andere dynamiek. Wij kennen na dertig jaar alle nuances van elkaars spel, we weten precies hoe we elkaar moeten aanvullen.' Maar het állerbelangrijkst is volgens Vossen het speelplezier. 'We zijn nog altijd net zo enthousiast als in het begin. Je daagt elkaar uit én geeft elkaar ruimte. Bijkomend voordeel is dat er met drie musici nooit een patstelling is als er een knoop moet worden doorgehakt, haha.'

De beer

Joseph Haydn, Beethovens leermeester en een generatie ouder, vernieuwde en verrijkte de muziek op geheel eigen wijze. Zijn meer dan honderd symfonieën zitten vol originele vondsten en verrassende wendingen. Daardoor kregen vele ervan bijnamen – niet van Haydn zelf overigens, al had hij er vermoedelijk niet tegen geprotesteerd. Zo werd de *Symfonie nr. 82 in C* bekend als 'De beer'; het slotdeel deed denken aan de muziek waarop straatartiesten destijds getemde beren lieten dansen. Een groot deel van zijn leven was Haydn hofmusicus bij prins Esterházy in Hongarije. Daardoor had hij bestaanszekerheid, maar was hij ook afgesneden van zijn thuisstad Wenen. Haydn had er vrede mee. Juist door zijn isolement kon hij vrijelijk experimenteren en was hij 'gedwongen om origineel te zijn', zoals hij achteraf zei. Steeds weer moest hij de vorst behagen met nieuwe muzikale vondsten. En daarvoor kreeg hij de tijd, de ruimte en de musici. Haydn probeerde nieuwe instrumentcombinaties uit en aarzelde niet om zijn symfonieën op te fleuren met volkse deuntjes die hij van de koks en koetsiers leerde. Zijn opdrachtgever had zich hierdoor geschoffeerd kunnen voelen, maar nee: die waardeerde Haydns lef en inventiviteit.

Hij stond uiteindelijk toe dat Haydns muziek ook door andere orkesten werd uitgevoerd. Want Haydns 'exclusieve' symfonieën waren veelal door illegale kopieën buiten het hof verspreid, tot in Parijs aan toe. In 1786 kwam er zelfs een opdracht van de Parijse Loge Olympique, een vrijmetselaarsgezelschap dat Haydn in staat stelde een aantal werken te schrijven voor groot bezet orkest. Die uitdaging liet de componist niet lopen: met veertig violen, tien contrabassen en een grote houtblazerssectie moest iets bijzonders te maken zijn. De zes 'Parijse' symfonieën vormen een piek in Haydns oeuvre. De combinatie van een grandioze orkestbezetting en zijn eigenaardige 'volkse' inspiratie maakte het Parijse publiek razend enthousiast. 'De beer' werd een speciale favoriet, want hier leverde Haydn muziek voor iedereen. Het eerste deel heeft een trots, bijna militair karakter. Daarop volgt een speels deel dat bijna als een kinderliedje klinkt. Bij deel drie kun je de afgemeten dansbewegingen van een chique, overdadig gekleed gezelschap voorstellen. En ter contrast is de Finale een onversneden volksfeest waarin het orkest een soort doedelzak imiteert: muziek voor dansende boeren en beren.

Michiel Cleij